

Oversættelse fra Latin til Danske

Afgangsexamen 1877.

N. Bahrw.

Cicero til Brutus.

Deu bebrejder mig i dit Brev, at
jeg har været alt for gavmildt og
ligeformt ønsket med at stemme for
Hædersbevisninger. Men jeg ønsker,
at du ikke skal være uvidende om,
hvilke Grundsætninger jeg har fulgt
ved min Stemmegivning. Du har ik-
ke glemt, hvad det var, at jeg
efter Casars Død og eders mindere-
dige 15de Marts sagde, at I hav-
de forlovet, og hvor stor en Fare
jeg sagde bruede Staten. En stor
Ulykke havde I afventet, en stor
Skamplet paa Romerfolket havde
I udslektet, I selv havde erhvervet

guddommelig Høder, men Midlerne
til at opnaa Herskermagten vare
komne i Hænderne paa Antonius²
og Lepidus¹, der begge frygtede Jød
og vare eljender af rolige Jødske,
og vi havde ikke nogen Magt at
sætte imod disse, der brødt at dæt
bringe Forvirring i Staden. Da jeg altsaa
saa, at Byen var i Jødrelandsforrode-
res Magt, og at hverken du eller
Cæsius i Sikkerhed kunde opholde
eder i den, mente jeg, at ogsaa
jeg selv kunde forlade den. Men
jeg, der altsaa beroves min Hjerlig-
hed til Jødrelandet, kunde ikke
udholde at vare borte, naar det
var i Fare. Da jeg altsaa var venst

tilbage til Rom indstille jeg mig for
Antonius's Forbrydelse og Afstindig-
hed, og da jeg havde ophiastet den-
ne imod mig, begyndte jeg at leg-
ge Planer til at besørge Staden.
Derfor sluttede jeg mig til denne
unge Cæsar, hvis Skyld det er, at
vi leve endnu, hvis vi ville diskutaa
hvad der er særligt; men denne har
jeg ikke gaaet nogen Høderbevis-
ninger, som jeg ikke skyldte ham,
og ingen uden at de vare nød-
vendige. Men man finder, hvor-
dan det nu kan være, lettere,
at Folk ere velvillige, naar de
ere borte end Taknemmelige un-
der en Sejr. Da nemlig Decimus

Brutus var bebrødt og him gladeste
Dag for Staten var oprusningen,
og da denne tilfældigvis var Brutus's
Fødselsdag, foreslog jeg at Brutus's
Navn skulde opskrives i Kalenderen
for den Dag, og heri fulgte jeg For-
Ladrento Exempel. Idet jeg vilde til-
skaa Brutus dette, ønskede jeg, at
der i Kalenderen skulde være et sæt
Minde om den glædeligste Dage; men
paa den Dag erfarede jeg, at der i
Senatet var flere uvilige end Tak-
nemmelige, og Størstedelen af Sena-
tet har glemt den Dage, der er
overskrevet. —

Översattelse fra Latin til Dansk

ved

Afgangsexamen 1877

L. H. Finneemann.

Cicero hilser sin Brutus.

Du dadler i dit Brev, at jeg har været altfor
gavmild og ligesom ødsel i at decretere Klæders-
berisninger. Men jeg vil ikke, at du skal være
uvidende om, hvad jeg har fulgt i at sige
mine Meninger. Efter Casars Død og efter
eders minderverdige 15de Marts, Brutus, glemte
du ikke, hvad jeg sagde, var forbigaaet af
eder, og hvor stor en Fare, der truede Staten.
En stor Ulykke var bleven fordreven ved
eders Hjælp, Romerfolkets store Skampled ud-
slettet, og I havde erhvervet eder en gud-
dommelig Ære, men Kongemagtens Redskab
var bleven ført til Lepidus og Antonius,
som begge fyggede Freden og vare Fjender
af No. Idet disse brændte af Begjærighed
efter at bringe Forstyrrelse i Staten, hav-
de vi intet Værn, som vi kunde stille
imod dem. Da jeg altsaa saa, at Byerne holdt

tes besat af Fadermordere, og at hverken du eller Cassius kunde vere i Sikkerhed i den, mente jeg, at jeg ogsaa selv maatte drage bort. Men min Sjæl, som aldrig har været blottet for Fædrelandskjærlighed, kunde ikke finde sig i at gaa bort fra dets Fære. Saasnartsom jeg var vendt tilbage til Rom, mødsatte jeg mig strax Antonius's Forbrydelse og Ufsindighed; da jeg havde opkaldet denne imod mig, begyndte jeg at lægge Planer til Statens Befrielse. Derfor har jeg høvet Casar denne unge Mand, ved hvis Hjælp vi hurtig have levet, hvis vi ville tilstaa Sandheden. Ingen Fløters bevisninger ere bleve bevisede denne af mig, Brutus, uden skyledte og ingen uden nødvendige; og Philippus og Servilius decreterede dem end-

nu større. Men jeg ved ikke, hvorledes Menneskene lettere findes gavmilde i Frygt end taknemmelige i Sejren. Thi da D. Brutus var bleven befriet, og da hin meget gladelige Dag var oprunden for Staten, og da den samme tilfældigvis var Brutus's Fødselsdag, decreterede jeg, at Brutus's Navn skulde skrives til den Dag i Fasti, og heri har jeg ^{fulgt} været forefædres Exempel. Det, som jeg dengang vilde give Brutus, ønskede jeg skulde vere et evigt Mærke i Fasti for den meget herlige Dage; men jeg erfarede paa hin Dag, at der var flere slettenkende i Senatet end taknemmelige, og Senatet glemte for største Delen den overstaaede Fære.

Oversættelse fra Latin til Dansk.

Afgangsexamen 1877

Fredrik Julius Oring.

Cicero hilser sin Ven Brutus.

I dit Brev læser Du, at jeg har uddelt
altfor store Hæderbevisninger og ligesom ødslet
med dem. Men jeg ønsker ikke, at Du skal
være usikker om, hvad jeg har fulgt, da jeg
afgav mine Stemmer. Efter bestemt Døds og
den for eder minderværdige 15de Marts har Du
ikke glemt, Brutus, det, som jeg kunde sige
me forbigaaet af eder og, hvorstot et Uvej-
ret brødt Næsen. En stor Fordævelse var
afprøvet af eder, en stor Flek paa Romerfol-
ket advikket, I havde i Sandhed forskaffet
eder guddommeligt Oer; men Hærene, hvorved
Cæsar havde villet tilrive sig Kongemagten, vare

i Hænderne paa Lydidus og Antonius, af hvilke begge
fængtedes Et af vore Fjender af Rø. Imod dis-
se, der brændte af Bygjarlyghed efter at seer Staten
til Jorden, kunde vi ikke stille noget Vaar. Da jeg
altsaa saa, at Byen holdtes besat af Fæderlandsfor-
rædder, og at hverken Di eller Cassius med Sikkerhed
kunde opholde sig i den, troede jeg, at jeg ogsaa
selv skulde forlade den. Men mit Sind, der aldrig
optog sig med at sløbe Fæderlandet, kunde ikke taale
at være bort for det Land. Da jeg sluttede tilbage
til Rom, tilbød jeg mig selv som Deltager i Antoni-
us's Forbyrdelse og Afspindighed; men da jeg havde op-
liddet ham imod mig, begyndte jeg at lægge Planer
om at befri Staten. Derfor stilled jeg mig til be-
sæt, som en unge Mand, hvem vi skyldte, at vi end-
nu var i Liv, hvad vi ville sige Sandheden. De

Overbevisninger, Brutus, som jeg viste dem, var
alle forskyldte og alle nødvendige; Philij-
pus og Lucius har endogjaa detacteret ham
store Overbevisninger. Men jeg ved ikke, om
Mændene ikke maatte træne findes gemmel-
de, naar de foygte, end betænksomme, naar de
have sejret. Thi da D. Brutus var befriet,
og den Dag var brudt frem som ^{den} glædeligste for
Staten, og den samme Tilfældighed var Bruti-
us's Fødselsdag, besluttede jeg, at Brutus's
Navn paa den Dag skulde indskrives i Sta-
tens Kalender; og den fulgte jeg ^{over for} Confarret Exam-
pel. Da jeg indbragte Brutus dette, vilde
jeg, at der i Kalenderen skulde være et e-
ngt Mark om den kjerksomme Tugt; men den
Dag erfarede jeg, at flere af Senatorerne var

uvillige end taknemmelige; og den storste Del
af Senatet har givet den følgendene Par.

c. S. Mga